

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השלם

להנחיל אהבי יש
וערתיים אמלא:
משלי ח כא
בסבת תשבו שבעת
יום כל האורה
ששראל ישבו בסבת:
ויקרא כג מב
דבר אל בני ישראל
יש או אשה כי יעשו
כל חטאת האדם
מעל מעל בוי ואשמה
נפש והוא:

הגהות הב"ח

(ג) גם נשים פעורות רבות
מפוזרות: (ב) רש"י ד"ה
שנה כגון. ג"כ והרשב"ם
ד' י"ג דף קלד האריך
ל' ברייתא זו בביאור
יותר מפרש"י כאן:

גליון הש"ס

ש' כל לרבות את
המנונים. עין ספחים דף
פ"ב חוס' ד"ה תאן
שמות:

מוסף רש"י

[illegible]

ה' קדשין ב.ה. תקופות.
ילד הלכנה (ב"ב נסח) וגימס
לאבי השרת. להשניסם (ג)
נני אדם רגילים לדבר על ה
מוד דברי תורה, כדמיו (ג)
תקפאל (נסח). היות דאבי
הה כ' אורזיהם מלחם כ
ל יומר יומר (נסח). ב"ש
ה מדרקן (טרונין פב) דתי
כז

ה'ישן תחת המפה פרק שני סוכה

בת.

י' דלא מצטיל ליה לגבי סוכה וסופו
גי'. כלומר תזיקוני לומר דבר כו'
פני (שטרחתי) בכל אלה ואי אפשר
יורה. בלא גירסא שהיה הולך ושונה

כל עוף שפורח עליו מיד נשרף. שהדברים שמחים כנתינתם בסיוע נמנה תורה בלא וכענין זה מלינו במדרש בעובדא דרבי אליעזר ורבי יהושע שהיו מקובצין בסעודה וליהטת האש סביבם:

הלכתא גינהו. הלכתא היא גרסינן לשון יחד דחדא מנייהו הלכתא ומו לא וברינן צנות יומים (גדה דף נב.) גבי אין לי אלא אשה נקט לשון רבים לפי שמשופק על שניהם הי מנייהו הלכתא:

השוה

במל אכל הכא דלא במבול
 רבכי אליעזר ששבת בגליל
 וזו שלשים הלכות בהלכות
 עשרה אמר להם שמעתי
 מר להם לא שמעתי ר' יוסי
 אמר חילוף הדברים שמונה
 שמעתי שתי עשרה אמר
 תי אמרו לו כל דברך אינ
 מועה אמר להם הזקקתוני
 שמעתי מפי רבותי ¹⁶ מימי
 בבית המדרש * ולא יסנתי

לא שינה קבע ולא שינה
שטל שמעתי מפי רבי
שחת חולין יולא היה
אדם בבית מדרש ולא
מצאו אדם יושב
אלא הוא בעצמו
על הגיע עת לעמוד
וכן היה ר' אבהו
היה לו ללכת

"כמשה רבינו ושלשים מה-
 עשרים בינונים גדול שבכול
 וכא אמרו עליו על רבן יוה-
 הלכות ואגדות דקדוקי תורה
 חקופות וגמטריאות שיחת
 משלות כובסין משלות שועי
 מרכבה דבר קטן הויות דא
 יש ואצרותיהם אמלא וכי
 ת כמה וכמה אמרו עליו על
 כל עוף שפורח עליו מיד נש-
 ושלוחן בתוך הבית יב"ש
 לא כן היה מעשה שהלכה
 בן התורנית ומצאונה
 הבית ולא אמרו לו דבר
 לו אם כן היית נוהג ל-
 וקטנים פטורין מן הסוכה
 וילדה כלתו של שמאי הו-
 בשביל קטן: גמ' מה"מ ד-
 שים * כל לרבות את הקטני-
 דאורה בין נשים בין גברי-
 אורחות שחיבות בעיני א-
 ואסמכיהו רבנן אקראי א-
 לו הא סוכה מצות עשה שהיה-
 שורות (ה) * תאם הכפורים מדרב-
 רב וכן תאם דבי רבי ישמעל

ימים: כתיב האורז. מיומן שבו
דכתיב (יחקל טו) טענו את נפשותיו
וכיבו רבן אקראי. הנך תרי מיי
זו למעט אלה על פי הלכה שנה
לאו מתמשמח אלא רבן אקראי
ימי אח: ה"י י קרא ובי הלכה
דאלו קרא חילופא משמע אלה מ
פסס פטורות. כפ"ק דקדושין וד' ל
בין לא זמן גרמא נפקא לן בקד

ומפני המיעוט
לרש נפסחים (ד'
הכפורים. שזרך
מנע. (ו) בן
שנה קדרים:
לא שהיו התנאים
בדברי הראשונים
וליתן בהן טעם
לאחר התנאים
ים שלפניהן וקבעו
(קס) שבימי התנאים
לכמה עשרה
ביום. הלכה למעשה
היו דודו וקובה
עומד עשר נטיות
: דקדוקי סורה.
אין לדרוש בהן
האלוהים להוציא
המורה כלשונה
ללמד: דקדוקי
לדקדק אחר
להחמיר ולעשות
הם וגזרו גזרות
ים מן העבירה
(ד' גר הבא
המורה בזה אין

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע
 עֲלֵיהֶן שְׂכֵנֵיהֶן
 כִּיהוֹשֻׁעַ בֶּן
 רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן
 וְנִמְשָׁנָה "נִמְרֹס"
 וְגִזְרוּת שְׂוֹחֵס
 וְיִשְׁחִית דַּקָּק
 גְּדוֹל מַעֲשֵׂה
 יִהְיֶה אֹדוֹ
 שֶׁבְּכֹל עַל
 וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה
 וְרוֹבּוֹ בְּסוֹכֵכָה
 לָהֶם בְּ"ה לֹא
 אֶת רַבִּי יוֹזֵק
 וְשׁוֹלֵט בְּתוֹרָה

תפילות שוליים.
אמתלה לתוכחתם
ו בשופלים כגון
זוני נדק אבות
הם דרכי ורבה.
אלשי ורבה הים
נתן את לבו ותמן
מורחש שמכחו:
השרת מתקנץ
מי תורה מפי:
במהם:
ראשי.
מפרס בגמרא:
מי ישראל ישנו
אין יום

ממעט כל חולדות ישראל ואשים
ועין ממתינה עליהם: צעניו. יום הכפר
אחא: אחר רבה הלכתא יניחו ו
אף ו' ה' לרבות ואס' ו למעט
לללו ו לחיבו וו לפטור ודחא ו
דלו קרא חילופא משמע ולמילתא
ו מתשמעות וי ולא מתשמעות
א צבוקה לפטור ולא צעניו לחיבו:
כל מצות לא תעשה בין זמן גרמי

עין משפט
נר מצוה

ד א מ"י פ"ד מהל' ת"ס
הלכה ט טושי"פ י"ד
ס' רמו סעיף טו:
ה ב מ"י שס טושי"פ שס
סעיף יז ושס סעיף כה
בהג"ה:

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

היו מתעסקין בהן. **בתנאי** מי שהיה ראשו ורובו כסוף או זבון, אורח, היינו אומר אורח בין איש בין אשה, משמע, והתנאי בענין [יום] הכיפורים האורח לרוב תוספת ה"י, אורח כבדי משמע של יום, ומשם מצינו איזה היו קרא ואיזה היו הלכתא, וכן בהא דמיתא לר' קרא לול הלכתא. ישיבה סוכה מצות עשה דת, אי יום הכיפורים נסקא לן מהא דמתיב איש א